

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Bednářem, advokátem, se sídlem Mikovcova 7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2005, č. j. 500/1338/503 21/05, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2007, č. j. 9 Ca 25/2006 - 34,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti shora označenému rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Správy Chráněné krajinné oblasti Kokořínsko (dále jen „Správa CHKO“) ze dne 15. 6. 2005, č. j.: 1277/05. Tímto (prvostupňovým) rozhodnutím Správa CHKO nesouhlasila podle § 37 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“, popř. „zákon“), se stavební činností v ochranném pásmu přírodní rezervace Kokořínský důl a podle § 44 odst. 1 s použitím § 12 téhož zákona s vydáním rozhodnutí o umístění a povolení stavby „dřevěný srub na pozemku č. k. n. 521/10 v k. ú. Kokořín“. Odvolací orgán toto rozhodnutí změnil pouze tak, že z výroku rozhodnutí byla vypouštěna slova „s použitím § 12“ a za slova „dřevěný srub na pozemku č. k. n. 521/10 v k. ú. Kokořín“ bylo vloženo: podle předložené „Montážní dokumentace - srubový

doměk typ SDZ 36/4 E speciál“, v ostatním zůstalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedotčeno.

Ze správního spisu v daném případě vyplývá, že stěžovatel dne 18. 3. 2005 podal u CHKO Kokořínsko žádost o souhlas s umístěním a povolením stavby dřevěného srubu na pozemku č. p. 521/10 k. ú. Kokořín v chráněné krajinné oblasti Kokořínsko (dále „CHKO Kokořínsko“) a v ochranném pásmu přírodní rezervace Kokořínský důl (dále též „přírodní rezervace“). Z podání vyplynulo, že stěžovatel zamýšlí výstavbu jednopodlažní stavby srubového typu z opracovaného smrkového dřeva s otevřeným podkrovím, přičemž součástí řešení ani dodávky nejsou instalace. Základová deska má mít pro celou stavbu výměru cca 41,5 m² a výška objektu by měla být 3,9 m. Správa CHKO Kokořínsko požádala Agenturu ochrany přírody a krajiny ČR, organizační složku státu, úsek ekologie krajiny a lesa se sídlem Brno, Lidická 25/27, o vypracování nezávislého expertního posudku v dané věci. Podle závěru tohoto znaleckého posudku ze dne 4. 5. 2005, podloženého velmi konkrétními úvahami i fotografickou dokumentací, se navrhovaný záměr jeví z hlediska chráněných hodnot krajiny Kokořínska jako nepřijatelný, výstavba dřevěného srubu by svým prostorovým a architektonickým řešením snížila přírodní i estetické hodnoty krajinného rázu. Správa CHKO vydala poté jako prvoinstanční správní orgán dne 15. 6. 2005 pod č. j.: 1277/05 rozhodnutí, kterým podle § 44 odst. 1, s použitím § 12 a § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody nesouhlasila s vydáním rozhodnutí o umístění a povolení stavby „dřevěný srub na pozemku č. k. n. 521/10 v k. ú. Kokořín“ a se stavební činností v ochranném pásmu zvláště chráněného území - přírodní rezervace Kokořínský důl na pozemcích č. k. n. 521/10 v k. ú. Kokořín. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Městský soud vyšel při posouzení věci z následující právní úpravy: Podle ust. § 37 odst. 1, 2 zákona o ochraně přírody, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je-li třeba zabezpečit zvláště chráněná území před rušivými vlivy z okolí, může být pro ně vyhlášeno ochranné pásmo, ve kterém lze vymezit činnosti a zásahy, které jsou vázány na předchozí souhlas orgánu ochrany přírody. Ochranné pásmo vyhláší orgán, který zvláště chráněné území vyhlásil, a to stejným způsobem. Pokud se ochranné pásmo národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace nebo přírodní památky nevyhlásí, je jím území do vzdálenosti 50 m od hranic zvláště chráněného území. Ke stavební činnosti, terénním a vodohospodářským úpravám, k použití chemických prostředků, změnám kultury pozemku a ke stanovení způsobu hospodaření v lesích v ochranném pásmu je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podle ust. § 44 odst. 1 téhož zákona na území národních parků a chráněných krajinných oblastí nelze bez souhlasu orgánu ochrany přírody vydat rozhodnutí o umístění, povolení či změně v užívání stavby, povolení k nakládání s vodami a k vodohospodářským dílům, povolení k některým činnostem či udělení souhlasu podle vodního zákona. Tohoto souhlasu není pro účely územního a stavebního řízení třeba, jde-li o stavby v souvisle zastavěném území obce ve čtvrté zóně chráněné krajinné oblasti a pokud má obec schválenou územně plánovací dokumentaci se zpracovaným stanoviskem orgánu ochrany přírody k této dokumentaci. Soud vyšel při posouzení věci zejména z toho, že rozhodování správních orgánů na úseku ochrany přírody podle § 37 a § 44 zákona o ochraně přírody se děje na základě správního uvážení, zda lze souhlas ke stavební činnosti v chráněných územích (zde v CHKO a ochranném pásmu přírodní rezervace) udělit, když je třeba zabezpečit zvláště chráněná

území před rušivými vlivy z okolí a je třeba naplnit účel zákona o ochraně přírody vymezený v § 1 tohoto zákona, tedy přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitosti forem života, přírodních hodnot a krás k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000 a přitom zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel, regionální a místní poměry. Při přezkumu soudu takového správního uvážení není úkolem soudu nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci, ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. K tomu soud připomenul ust. § 25 odst. 2, podle kterého se hospodářské využívání CHKO provádí podle zón odstupňované ochrany tak, aby se udržoval a *zlepšoval* jejich přírodní stav a byly zachovány a vytvářeny optimálně ekologické funkce těchto území. Ust. § 25 odst. 2 citovaného zákona sice výslovně připouští rekreační využití CHKO, ovšem za situace, pokud nepoškozuje přírodní hodnoty CHKO. Ochrana před poškozováním přírodních hodnot CHKO je přitom veřejným zájmem, tj. zájmem obecně prospěšným, jehož míru naplnění při střetu se subjektivním právem stěžovatele je právě třeba posuzovat v řízení o udělení souhlasu orgánu ochrany přírody ke stavební činnosti. Zákon o ochraně přírody v citovaných ust. § 37 a § 44 občanovi nezakazuje stavební činnost v CHKO a ochranných pásmech zvláště chráněných území, ale váže realizaci takové stavební činnosti na nezbytnost udělení souhlasu orgánu ochrany přírody. Zákon o ochraně přírody přitom stěžovatele nenutí ani činit něco, co mu zákon neukládá. Stěžovatelův pozemek je součástí CHKO i součástí ochranného pásma přírodní rezervace Kokořínský důl a podle územního plánu obce Kokořín, platného ke dni vydání rozhodnutí správní orgánů obou stupňů, není tento pozemek uvažován k zástavbě a nenavazuje na trvale zastavěné území obce či osady Kokořínek. Pozemek sám tvoří přechod mezi volnou krajinou přírodní rezervace Kokořínský důl a zástavbou v osadě Kokořínek a přechodovým pásmem mezi zvláště chráněným územím a takovou zástavbou. Úvaha správních orgánů obou stupňů o tom, že byt' je „pouze“ ochranným pásmem přírodní rezervace, stejně posuzovaný záměr představuje ohrožení samotného smyslu a existence funkčnosti ochranného pásma, které má být jakousi přechodovou „narázníkovou“ zónou, sloužící k zabezpečení zvláště chráněného území před nežádoucími vlivy, jež by na něj mohly mít negativní dopad, je podle stanoviska soudu legitimní a prosta jakékoli svévole, vychází ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen připojeným spisovým materiálem. Soud po přezkoumání spisového materiálu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dospěl k závěru, že správní orgán zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, jímž byl mimo jiné i zmíněný znalecký posudek vypracovaný Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nemusely v této věci uvádět konkrétní případy možného poškození lokality realizací stavby, a tedy ohrožení konkrétních společenstev rostlin a živočichů a poškození přírodního krajinného rázu, neboť správní orgány v tomto řízení nerozhodovaly o zvláště chráněných druzích živočichů či rostlin, ale posuzovaly podmínky pro realizaci stavby v CHKO Kokořínsko a v ochranném pásmu přírodní rezervace Kokořínský důl zejména ve vztahu k účelu zákona o ochraně přírody, vymezeném v § 1 tohoto zákona a zachování funkčnosti ochranného pásma přírodní rezervace. Rozhodnutí žalovaného podle závěru soudu nebylo vydáno na základě předpokladu a domněnek, ale naopak podrobně hodnotí

zjištěný skutkový stav a závěry učiněné z něj správním orgánem I. stupně, konkrétně reaguje na jednotlivé odvolací námitky. K poukazu stěžovatele na neobjektivnost a zpochybnění nezávislosti znaleckého posudku zpracovaného Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR soud uvádí, že podle znalecké doložky je tento zpracovatel zapsán v seznamu ústavů kvalifikovaných pro znaleckou činnost v oborech ochrana přírody s rozsahem znaleckého oprávnění pro ochranu přírody a krajiny a soud neměl o jeho objektivnosti a nezávislosti zpracovatele pochybnosti. Pokud se jednalo o žalobní námitku udělení souhlasu u I. zóny CHKO žalovaným v jiném případě, soud uvedl, že přezkoumává závěry žalovaného v této projednávané věci a nikoli rozhodnutí žalovaného, které bylo výsledkem jiného správního řízení. Pokud dále žalovaný nepřihlédl ke stanovisku OÚ Kokořín ze dne 1. 3. 2005, pak to bylo proto, že žalovaný a správní orgán I. stupně v době vydání svého rozhodnutí vycházely z platného právního stavu a sice územního plánu obce Kokořín, podle něhož ke dni rozhodování správních orgánů byl pozemek stěžovatele, na němž byla stavba zamýšlena, uveden jako nezastavitelný. Obec Kokořín v předmětném stanovisku pouze konstatovala, že předmětný pozemek *může být* při aktualizaci územního plánu obce Kokořín zařazen jako stavební pozemek. K další námitce soud uvedl, že při posouzení otázky, zda udělit či neudělit souhlas ke stavební činnosti, resp. k umístění a povolení navrhované stavby podle § 37 a § 44 zákona o ochraně přírody, je správní orgán na úseku ochrany přírody vázán zákonem a nedostatek metodiky nemůže povinnost správních orgánů na úseku ochrany přírody zbavit. Rozhodnutí žalovaného v projednávané věci není nicotné, neboť podle obecné teorie správního práva je nicotný správní akt, který má takové těžké vady, že je právně neúčinný. Tak je tomu například v případě, že o věci rozhodoval věcně nepřislušný správní orgán. V projednávané věci o odvolání rozhodovalo Ministerstvo životního prostředí, které je věcně příslušným správním orgánem příslušným k rozhodování o opravných prostředcích proti prvostupňovým rozhodnutím správních orgánů vydaných na úseku ochrany přírody. Městský soud ze všech těchto důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Původně usiloval o stavbu rodinného domku, ale při respektování zákona změnil názor a požádal o dřevěný srub, který do krajiny dobře zapadá. Ministerstvo dospělo k závěru, že prvostupňový správní orgán je s problematikou ochrany přírody na svém území dostatečně seznámen. Tento přístup ministerstva stěžovatel napadá, když žalovaný vlastně považuje předmět činnosti správního orgánu za notoriету, kterou není třeba dokazovat. Ministerstvo se dále opřelo o znalecký posudek a zpochybňování odbornosti specialisty označilo za naprosto irelevantní, aniž by vysvětlilo, proč takový význam přikládá znaleckému posudku, když znalecký posudek je pouze jedním z důkazů a když se vůbec může jevit pochybným, proč měl být ve věci vypracováván (když správní orgán problematiku dle ministerstva dobře zná, nepotřebuje se „schovávat“ za znalecký posudek). Dále sám žalovaný uvádí, že „výstavba ve 3. zóně ochrany CHKO není zakázána“. Stěžovateli není přitom jasné, jak by mohl výstavbou dřevěného srubu přírodní hodnoty poškodit - když navíc pobyt ve srubu může přírodní hodnoty poškodit méně, než pobyt mimo srub. Žalovaný dále na jedné straně uvedl, že není nutné uvádět konkrétní případy ohrožení konkrétních společenstev rostlin a živočichů, na druhou stranu si protirečí, že mohou být cenná i travinná a jiná společenstva rostlin a živočichů. To ovšem není argument proti povolení srubu. Dále stěžovatel nepochopil, co je za argument ministerstva, že žadateli již z několika předchozích řízení muselo být známo, že Správa CHKO

s výstavbou na pozemku nesouhlasí. Poté stěžovatel shrnul postup a obsah odůvodnění napadeného rozsudku a uzavřel s tím, že ze všeho uvedeného je zřejmé, že městský soud fakticky nevysvětlil, proč žalobu vlastně zamítl. Soud nehovoří o tom, jaký skutkový základ považuje pro věc za důležitý a prokázaný, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dále stěžovatel vytýká vadu v posouzení věci po právní stránce, když se soud spokojil se 4 řádkovým odůvodněním: „Po provedeném řízení a soudním přezkumu na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě správního uvážení, při kterém žalovaný nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem a žalobu proto jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.“ Soud by přitom měl uvést výklady, z jakých předpisů vycházel a proč pod která ustanovení podřadil zjištěný skutkový stav, jakož i proč rozhodl, jak rozhodl. Jedna ze zásadních námitek spočívá v tom, že v obdobné situaci jiným vlastníkům bylo umožněno postavit na pozemcích stavby. Z toho je patrná diskriminace osoby stěžovatele. Touto námitkou se však prakticky nikdo nezabýval. Dále se nikdo nezabýval námitkou, jak může srub poškodit CHKO více, než pobyt mimo srub. Rozhodnutí nerespektuje právo na spravedlivý proces (čl. 36 Listiny základních práv a svobod), když v obdobné situaci s jinými vlastníky pozemků bylo nakládáno jinak a porušuje čl. 11 odst. 4 Listiny, když je omezeno jeho vlastnické právo, ve srovnání s jinými občany diskriminačním způsobem. Správní uvážení pak není správním uvážením, ale libovůlí, která je v rozporu s ústavním pořádkem. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá výslovně o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V závěru kasační stížnosti navrhl stěžovatel zrušení rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný se k věci vyjádřil tak, že se ztotožňuje s rozhodnutím, i s odůvodněním soudu. K námitce diskriminace stěžovatele založené na skutečnosti, že jiným žadatelům bylo v jiných případech vyhověno, uvedl, že vydání souhlasu v rámci předmětného institutu závisí na správním uvážení orgánu ochrany přírody. Ten přitom postupuje u každého případu individuálně, přičemž zohledňuje konkrétní okolnosti a často odlišné poměry jednotlivých lokalit. Srovnávání s jinými případy tak naprosto není na místě, podstatné je pouze dostatečné odůvodnění postupu správního orgánu. Dále žalovaný uvedl, že se v daném případě nejednalo o postup dle § 56 odst. 1 zákona, takže předmětem řízení nebylo hodnocení lokality z hlediska výskytu rostlinných a živočišných druhů. Tvzením o opakovaných jednáních se správou CHKO žalovaný pouze konstatoval, že stěžovatel měl možnost se přesvědčit o negativním postoji tohoto orgánu k jakémukoli umístění stavby, či jinému podobnému zásahu v uvedené lokalitě, nic jiného. V závěru proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti a shledal, že kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel jím označené rozhodnutí krajského soudu napadá (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná a vykazuje zákonné náležitosti nezbytné k tomu, aby mohla být věcně projednána.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve musí konstatovat, že městský soud vyšel ze zcela správných východisek, jestliže v úvodu odůvodnění svého rozhodnutí vyšel z toho, že rozhodování podle § 37 a § 44 zákona o ochraně přírody se děje na principu správního uvážení. Podle ust. § 37 odst. 1, 2 zákona o ochraně přírody, je ke stavební činnosti v ochranném pásmu zvláště chráněného území nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podle ust. § 44 odst. 1 téhož zákona, na území národních parků a chráněných krajinných oblastí nelze bez souhlasu orgánu ochrany přírody vydat rozhodnutí o umístění, povolení či změně v užívání stavby. (Tohoto souhlasu není pro účely územního a stavebního řízení třeba pouze, jde-li o stavby v souvisle zastavěném území obce ve čtvrté zóně chráněné krajinné oblasti a pokud má obec schválenou územně plánovací dokumentaci se zapracovaným stanoviskem orgánu ochrany přírody k této dokumentaci.) V případě, kdy je rozhodnutí vydáváno na základě správního uvážení, je na přezkumném orgánu pouze vyhodnotit, zda správní uvážení bylo dostatečné a zda nebyly překročeny zákonné meze takového uvážení. Záleží tedy na kvalitě, přesvědčivosti, dostatečnosti, konkrétnosti a podloženosti takového správního uvážení - jinými slovy, záleží na kvalitě odůvodnění takového rozhodnutí. V daném případě je třeba konstatovat, že odůvodnění žalovaného i odůvodnění městského soudu jsou kvalitní a vyznačují se vysokou mírou srozumitelnosti a přesvědčivosti (jak bude ještě rozvedeno níže). Žalovaný v projednávaném případě pouze pasivně neakceptoval znalecký posudek pořízený prvostupňovým orgánem, ale připojil k věci i vlastní srozumitelné hodnocení věci. Již sám znalecký posudek ze dne 4. 5. 2005, zpracovaný Ing. R. E. (jehož součástí je i mapa dotčeného krajinného prostoru, letecké snímky území a fotografická dokumentace z místa) je značně konkrétní a vypovídající. V textové části je mj. uvedeno: „Zájmové území je typický krajinný přechodový prvek mezi intravilánem stávající zástavby a okolní volnou krajinou. Částečně byla jeho hodnota snížena nevhodnými terénními úpravami již v minulosti. Právě staré neudržované ovocné sady, zarůstající náletovými dřevinami jsou významným ekologickým a estetickým prvkem v krajině. Jejich přírodní hodnota a koeficient ekologické stability jsou vyšší než zastavěné území. Navrhovaný objekt navíc nesplňuje obecné regulativy pro výstavbu a přestavbu na území CHKO Kokořínsko. Stavba se také bude uplatňovat v dálkových pohledech a může tak relativně ovlivnit estetickou hodnotu významných prvků širšího okolí, s nimiž prostorově a pohledově bezprostředně nesouvisí (foto č. 14,15). Konfliktní je také vzdálenost od již stávajících objektů v osadě Kokořínek, s nimiž netvoří sourodý celek a svým architektonickým řešením se od nich značně liší.“ Znalecký posudek uzavřel s tím, že navrhovaný záměr se jeví z hlediska chráněných hodnot Kokořínska jako nepřijatelný. Žalovaný se však nespokojil pouze se znaleckým posudkem pořízeným prvostupňovým orgánem, ale připojil k věci i vlastní konkrétní a přezkoumatelné hodnocení věci. Žalovaný vyjádřil v textu odůvodnění přehledně a srozumitelně několik zásadních skutečností:

- Pozemek č. p. 521/10 k. ú. Kokořín (dále jen předmětný pozemek) se nachází v CHKO Kokořínsko, která byla zřízena Výnosem Ministerstva kultury ČSR v roce 1976 s tím, že posláním oblasti je ochrana všech hodnot krajiny, jejího vzhledu a jejích typických znaků (včetně výslovně zmíněného rozmístění a urbanistické skladby sídlišť, architektonických staveb a místní zástavby lidového typu.) Předmětný pozemek je zároveň součástí ochranného pásma přírodní rezervace Kokořínský důl.

- Předmětný pozemek přímo sousedí s přírodní rezervací Kokořínský důl, nenavazuje na trvale zastavěné území obce či osady Kokořínek a dosud není podle územního plánu obce Kokořín uvažován k zástavbě.

- Ačkoli „je pouze“ ochranným pásmem přírodní rezervace, posuzovaný záměr stěžovatele představuje ohrožení samotného smyslu existence a funkčnosti ochranného pásma, které má být jakousi přechodovou „nárazníkovou“ zónou sloužící k zabezpečení zvláště chráněného území před nežádoucími vlivy, jež by na něj mohly mít negativní dopad. Pozemek tvoří přechod mezi volnou krajinou přírodní rezervace a zástavbou v osadě Kokořínek a činnost, jakou stěžovatel na pozemku zamýšlí provádět a následně i její důsledky, mohou ohrozit přímo zvláště chráněné území, ačkoliv vzhledem k rozloze přírodní rezervace lze připustit, že by se jednalo pouze o rozložení lokálního charakteru, ale ani to však není možné z pohledu orgánu ochrany přírody připustit. Podle záměru žadatele by došlo k vybudování zpevněné plochy s domkem sloužící k rekreaci, čímž by se změnil i charakter i intenzita využívání pozemku a byla by tak oslabena výše zmíněná funkce pozemku jako přechodového pásma mezi zvláště chráněným územím a zástavbou v osadě Kokořínek.

- To že je stavba vyrobena ze dřeva ještě neznamená, že se začlení do okolní krajiny. Vzhledem k její velikosti, architektonickému řešení, které nerespektuje charakter tradiční zástavby, poloze pozemku a umístění mírně pod hranou svahu na pohledově exponované místo (především při pohledech z okolních svahů Kokořínského dolu, nikoliv přímo z údolí samotného, kdy by byla kryta lesním porostem na strmém svahu pod ní) je její začlenění téměř nemožné, ze všech hledisek se projevuje jako rušivý a nevhodný prvek v této lokalitě.

- Žadatel navíc neuvedl, jakým způsobem by byl řešen přívod elektrické energie, vody (ostatně k výstavbě elektrické a vodovodní přípojky nebyl souhlas vydán a jeho žaloba byla soudem zamítnuta) a jak by byla řešena likvidace odpadů včetně odpadních vod. Podle tvrzení žadatele nebude pro výstavbu objektu nutné využít těžké stavební mechanizace, nezmiňuje však např. jakým způsobem bude veškerý materiál pro stavbu na předmětný pozemek dopraven, jak bude řešit výstavbu základové desky apod., dále poukazuje na zmínku v žádosti o tom, že budou provedeny v souvislosti se stavbou objektu konečné úpravy terénu, vyrovnaní původního stavu a osetí trávou, když není zřejmé, k jakým dalším terénním úpravám dojde v souvislosti se stavbou, přičemž další stavební úpravy pozemku samozřejmě vyžadují souhlas Správy CHKO. To, že nakonec Správa CHKO v jednom z předchozích rozhodnutí, týkajícího se předmětného pozemku, po zvážení situace a možnosti nápravy, vydala souhlas s „načerno“ provedenými terénními úpravami a že úpravy byly provedeny takovým způsobem, že se samo nabízí umístění srubového domku právě na plochu vzniklou těmito úpravami, nemůže být předpokladem

toho, že se stavbou bude orgán ochrany přírody souhlasit. Informování o možnosti výstavby a podmínkách pro realizaci mělo být otázkou konzultace s orgánem ochrany přírody ještě před samotným správním řízením a v tomto konkrétním případě nelze nezmínit, že vlastník pozemku 521/10 k. ú. Kokořín byl v podstatě od doby, kdy pozemek zakoupil v roce 1999 se Správou CHKO v kontaktu a z několika předchozích správních řízeních souvisejících právě s tímto pozemkem mu muselo být známo, že Správa CHKO s výstavbou na tomto pozemku nesouhlasí. Přesto se žadatel opakovaně snaží výstavbu prosadit a provádí na pozemku Správou CHKO nepovolené úpravy (např. další instalace schodů z pražců, suchého WC).

Žalovaný tedy věc vyhodnotil velmi přehledně, konkrétně a srozumitelně. Nelze se tak ani ztotožnit s námitkou, že žalovaný postavil své rozhodnutí na tom, že prvostupňový správní orgán je s problematikou ochrany přírody na svém území dostatečně seznámen a že by považoval předmět činnosti správního orgánu za notorietu. Rovněž je zřejmé, že žalovaný neopřel své hodnocení věci pouze o znalecký posudek, ale použil též vlastní přezkoumatelný úsudek o věci, čímž je reagováno na kasační tvrzení o přikládání přílišného významu znaleckému posudku, když znalecký posudek je pouze jedním z důkazů. Vypracování znaleckého posudku odborně zjevně způsobilým subjektem přitom správnímu orgánu naprosto nelze vytknout. Naopak. Přístup správního orgánu lze označit za pečlivý a objektivní. K závěrům znaleckého posudku je přitom řádně připojen i vlastní úsudek žalovaného správního orgánu. Nedostatek správního uvážení, či jeho vybočení z mezí přípustných možností nelze v žádném případě shledat.

Stěžovatel napadá v první řadě nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu. Otázkou, kdy je rozhodnutí krajského (městského) soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud zde dovodil, že „nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí, a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.“ K rozhodnutí krajského soudu zaujal Nejvyšší správní soud názor, že touto vadou netrpí. Rozhodnutí se podle názoru Nejvyššího správního soudu naopak opírá o dostatek důvodů, je odůvodněno srozumitelně, argumentačně řádně a podrobně, a netrpí ani žádnou jinou vadou řízení před soudem. Soud se v žádném případě nespokojil se 4 řádkovým odůvodněním: „Po provedeném řízení a soudním přezkumu na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě správního uvážení, při kterém žalovaný nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem a žalobu proto jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl“, jak tvrdí stěžovatel. Naopak - tato věta byla teprve závěrečným shrnutím a vyústěním velmi složitého, podrobného a obsírného odůvodnění (v rozsahu 5 stran jen co do vlastní hodnocení věci) městského soudu. Pokud se (například) jedná o tvrzení stěžovatele, že se nikdo nezabýval žalobní námitkou, že v obdobné situaci jiným vlastníkům bylo umožněno postavit na pozemcích

stavby, pak tato námitka rovněž není pravdivá. Městský soud k této námitce vyčerpávajícím způsobem uvedl, že soud „přezkoumává závěry žalovaného v této projednávané věci a nikoli rozhodnutí žalovaného, kterým bylo event. přisvědčeno závěrům prvoinstančního správního orgánu o souhlasu s novou výstavbou v I. zóně CHKO Kokořínsko, která byla předmětem, jak žalobce tvrdí, jiného správního řízení. V obecné poloze a s poukazem na neznalost konkrétních okolností žalobcem namítaných rozhodnutí lze přisvědčit žalobci, že je s podivem, že byl souhlas s novou výstavbou v I. zóně CHKO udělen, naproti tomu však soud zastává stanovisko, že se žalobce nemůže domáhat vydání souhlasného stanoviska orgánu ochrany přírody stran svého stavebního záměru s poukazem na rozhodování stejných správních orgánů v rozporu se zákonem. K tomu soud poukazuje na vyřízení stížnosti žalovaným ze dne 4. 11. 2005, jež je součástí spisového materiálu a kde žalovaný uvádí, že zjištěné nedostatky v rozhodování správy CHKO na území CHKO Kokořínsko byly s touto správou projednány s tím, že nadále bude umístování a architektonickému ztvárnění objektu věnována ještě větší pozornost a že po provedených personálních opatřeních bude věnována zvýšená pozornost rekonstrukci objektu a jejich nové výstavbě tak, aby byly žalobcem tvrzené nedostatky minimalizovány.“ V žádném případě se tedy nejedná o situaci, kdy by došlo k nevypořádání (pominutí) námitky, naopak, Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než konstatovat, že se s hodnocením soudu i po obsahové stránce plně ztotožňuje. Předmětem přezkoumání je v daném případě jedno, určité a konkretizované rozhodnutí - nikoliv rozhodnutí jiná - s ohledem na nedostatek informací dost možná i nezákonná. Taková - případně i chybná či nezákonná - rozhodnutí nemohou být důvodem k vydávání a připouštění dalších takových rozhodnutí. V každém případě u souhlasů dle § 37 a § 44 zákona o ochraně přírody musí být vždy zkoumána individuální situace na základě vyhodnocení konkrétních charakteristik a specifík případu. Z odkazu na jinou stavbu tak není možno dovodit stěžovatelem předkládané závěry. Předmětem soudního přezkumu je pouze dané rozhodnutí - a to bylo shledáno kvalitně, dostatečně a srozumitelně odůvodněným a přesvědčivým (zejména pak v ohledu jeho správního uvážení). Pokud by správní uvážení chybělo, nebo vykazovalo známky svévole, či neodůvodněného postupu, na základě neurčitého, nekonkrétního a nepřesvědčivého vysvětlení důvodů pro rozhodnutí správního orgánu, byl by to důvod k zásahu do takového rozhodnutí. To však zjevně není daný případ. K námitce, že soud nezdůvodnil, jak by mohly být výstavbou dřevěného srubu poškozeny přírodní hodnoty - když pobyt ve srubu může přírodní hodnoty poškodit méně, než pobyt mimo srub, soud v obsahu celého odůvodnění velmi srozumitelně osvětlil, v jaké skutečnosti spatřuje poškození přírodních hodnot: „Ochrana před poškozováním přírodních hodnot CHKO je veřejným zájmem, tj. zájmem obecně prospěšným, jehož míru naplnění při střetu se subjektivním právem žalobce je právě třeba posuzovat v řízení o udělení souhlasu orgánu ochrany přírody ke stavební činnosti, resp. při rozhodování o umístění a povolení stavby v CHKO s přihlédnutím k hospodářským, sociálním a kulturním potřebám obyvatel, regionálním a místním poměrům. ... předmětný pozemek žalobce se nachází ve III. zóně ochranného pásma CHKO a ve smyslu § 25 odst. 2 se hospodářské využívání těchto území provádí tak, aby se udržoval a zlepšoval jejich přírodní stav. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru, že by zamýšlenou stavbou k rekreačnímu vyžití žalobce došlo k poškozování přírodních hodnot chráněných krajinných oblastí, nemusely uvádět konkrétní případy takového poškození, neboť zabezpečení zvláště chráněných území před rušivými vlivy z okolí právem pojímaly jako celek. Rozhodnutí žalovaného podle závěru soudu nebylo vydáno na základě předpokladu

a domněnek, ale naopak podrobně hodnotí zjištěný skutkový stav a závěry učiněné z něj správním orgánem I. stupně ...“. Je tedy zjevné, že městský soud se při hodnocení poškození přírodních hodnot plně ztotožnil s (dostatečně konkrétním a jasným) vyhodnocením správního orgánu, v čemž Nejvyšší správní soud - při natolik přesvědčivém, konkrétním a srozumitelném odůvodnění rozhodnutí správního orgánu - neshledává pochybení. Navíc nutno podotknout, že sám argument, že „pobyt ve srubu může přírodní hodnoty poškodit méně, než pobyt mimo srub“ je absurdní. Jinak by zákon o ochraně přírody nezakazoval, či neomezoval na plochách zvláště chráněných území na jednom z prvních míst právě realizování staveb. Stěžovatel se staví do role, že nepochopil, že stavba je pro území jednoznačně jedním z nejzátěžovějších faktorů. Je to dáno už jejím celkovým charakterem: trvalostí, či alespoň dlouhodobostí (tedy faktem, že ovlivní území - zejména vizuálně - na dlouho, řádově i ve stovkách let), nároky na svůj vznik a užívání (nezbytná komunikační dostupnost, příjezdnost a přístupnost, energetické nároky, exhalace a imise spojené s užíváním, zatížení území při budování stavby), nehledě na její další rekreační využívání. Tato námitka je tedy scestná. Argument ministerstva, že žadateli již z několika předchozích řízení musel být znám nesouhlasný postoj Správy CHKO k výstavbě na pozemku, nebyl použit jako klíčový, či vůbec zásadní argument a důvod pro postup správního orgánu. I tak je ale zřejmé, že touto větou chtěl žalovaný vyjádřit, že (dost možná nákladné) architektonické upravování stavby nebylo jádrem problému (z důvodů naprosté nevhodnosti zastavění předmětné lokality) a bylo tak nadbytečné. Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil žádné z kasačních námitek.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu